

Ahovaaran Nuorisoseuran Nuorisoseurailtojen Pakinapöytäkirjat

Ahovaaran kylällä, Kuhmossa

Puhtaaksikirjoittanut Juha-Matti Huusko

Sisällysluettelo

Esipuhe	3
Hiihtoretki Kalliojärvelle (kirj. Irma Kähkönen, nyk. Hannula).....	4
Pakinapöytäkirja 26.09.1957 – Laina Kähkönen	6
Pakinapöytäkirja 3.10.1957 – Eino Komulainen	7

Esipuhe

Tämäkin kirjanen, kuten monta muuta, löytyi meiltä kotoa laatikosta. Ajattelin kirjoittaa sen puhtaaksi.

Juha-Matti Huusko

Nuorisoseurailtojen Pakinapöytäkirjat vv.1957-

Hiihtoretki Kalliojärvelle (kirj. Irma Kähkönen, nyk. Hannula)

Oli palmusunnuntai, maaliskuun 19. päivä. Se päivä oli aamusta alkaen erilaisempi kuin muut. Aamun sarastaessa viimeiset tähtöset häipyivät taivaankannelta ja kuu katosi puiden latvojen taakse. Taivaan punertavalle hameelle kipusi aurinko ja koko maailma tulvahti valoa täyteen. Yön valta oli voitettu ja aamun hämäryys kadonnut.

Tiellä oli kulkijoita jo aamulla varhain. Kaikki näyttivät iloisilta ja reippailta ja kaikilla heillä näytti olevan sama päämäärä. He olivat matkalla retkelle. Kohta olikin Palovaaralla iloisesti puheleva nuorisojoukko, joka suunnitteli parasta kulkutietä Kalliojärvelle. Ja niin lähti hiihtäen koko joukko nuorta väkeä, suunnaten kulkunsa Palovaaran aukon poikki kohta synkkää kuusikkoa ja kohti Kalliojärveä.

Eteen tuli pikku pulma varsinkin tytöille. Olisi pitänyt laskea iso mäki, mutta kun se mäkipää puuttui, oli turvaututtava muihin keinoihin. Parhaana ratkaisuna näytti olevan käveleminen. Tytöt ottivat sukset kainaloonsa ja niin sitä sitten hiljalleen eteenpäin taivallettiin. Taisipa joku poikakin kävellä pahimmat paikat. Tuohikontti, reput ja laukut olivat eväitä pullollaan ja sen vuoksi matkanteko oli vähän vaivalloista.

Saavuttiin järvelle. Eteen aukeni ihastuttava yllätys. Vieton pojat olivat tehneet ison havumajan ja sievä nuotio odotti majan edessä sen sytyttäjää. Kun alkukankeus oli voitettu, alettiin onkiminen. Järvellä näytti puuhaa olevan jokaisella. Kuka onki, ken kairas jäätä, mikä korjaili pilkkiä. Kaikilla aika kului mukavasti. Kalakin söi, mutta se oli sitten eri asia kenen onkea. Pertillä taisi olla suhteita veden maailman kanssa, kun sai narratuksi kolme melkoista kalan vonkaletta. Toiset saivat nuolla näppejään.

Kun kalojen narraaminen ei enää kiinnostanut, koko joukko riensi rantaan ja yllätyksenä onkimiehille oli rannalla odottamassa höyryävä kahvipannu. Ja sekös maistui hyvälle.

Kahvin jälkeen olivat kaikki taas uutta intoa täynnä. Sitä täytyi purkaa jonnekin ja pian herrasmieskilpailut olivat täydessä vauhdissa. Sen kilpailun voitti Vappu. Taas porisi kahvipannu ja makkara tirsisi nuotiossa.

Kuului selkäpiitä karmiva kirkaisu. Jonkun niskaan oli ilmestynyt lunta, mutta miten ja mistä se oli niskaan tullut sitä ei kukaan tiennyt. Kaikki pohtivat kuka se mahtoi olla, mutta ratkaisua ei syntynyt. Ja siitä se sitten alkoi se lumisota. Niska oli märkä melkein kaikilla kellä enemmän kellä vähemmän.

Ja filmattiinkin siellä. Valokuvakamerat räpsähtelivät aina vähän väliä. Joukolla poseerattiin kuin kummemmatkin filmitähdet. Ja tulihan niitä hyviä kuvia, toinen toistaan parempia.

Taas oli kahvin aika ja taas makkarat tirisivät nuotiossa. Reput heikkenivät vähitellen ja vatsatkaan eivät vaatineet lisää syömistä. Toimettomuuden tunteita ei kukaan potanut, keksittiin jos jonkinlaista touhua. Kaikki vanhanajan hauskat leikit kerrattiin ja hauskaa oli. Järvellä vierähti kokonaista 9t.

Alkoi hämärtää jo ilta ja yksissä tuumin kasattiin kampeet konttiin, reppuihin ja laukkuihin. Ja kohta vaelti nuorten parvi kohti Palovaaraa.

Kaikki kulkivat hiljaisina ja väsyneinä mutta onnellisina. Kaikki olivat tyytyväisiä, kun retki oli onnistunut

Ja kun yö oli mennyt, koitti aamu. Muistona retkestä kaikilla oli kipeät jalat, mutta ei se tahtia hidastanut, vaan naureskellen muisteltiin onnistunutta retkeä.

Kirj. Irma Kähkönen

Pakinapöytäkirja 26.09.1957 – Laina Kähkönen

Tämä pakinapöytäkirja on laadittu Ahovaaran opintokerhon kokouksesta, joka oli 26pnä syysk. 1957. Saapuvilla oli 15 kerhon jäsentä.

Alkajaisiksi laulettiin ”Finlandia”.

Seppo Leinonen ei uskaltanut saapua paikalle lausumaan saamaansa runoa, niinpä hänen sijaisekseen valittiin Risto Rahikainen. Hänkään ei ”kehdannut” runoilla, joten ehdottaja itse, Eero Heikkinen, lausui runon ”Syksy”, ja sai runsaat aplodit.

Erkki Huusko pakinoi aiheesta ”Liikunnan merkeissä”: Ottakoohan vaen poejat opiksenne, ja alakakoatte jumppoomaan, nin tytötki teitä ihhaellen kahtoo. Ja tytöt muistakeehan kahtoo linjojanne.

Välillä kajautettiin yhdessä ”Merimislaulu”. Anna Kähkönen lauloi laulun ”Lähteelle”.

Sitten mittailimme voimiamme tietokilpailussa. Tytöt voittivat pojat pistein 6-4. Noloina he puolustautuivat sillä, että heitä oli vähemmän. No kyllä pojat ensi kerralla näyttävät, kuka on parempi. Opeteltiin ääniä lauluun ”Lähteellä” ja lauloimme sitä 3-äänisesti. Sen jälkeen tytöt suunnittelivat seuraavan kerhoillaan ohjelmaa.

Lopuksi leikittiin älynystyröitä kehittävää sanaleikkiä. Yksi asia sentään unohtui, - jäi laulamatta ”Äitin parhaat...”.

Pöytäkirjan tarkasti kaksi ruskeaa silmää ja kirjoitti sen pieni käsi. (Laina Kähkönen)

Pakinapöytäkirja 3.10.1957 – Eino Komulainen

Ahovaaran opintokerhon tuillasta 3.10.-57

Pöytäkirja

Tervetuloitotuksin lausui Eero kerholaiset sinä torstai-iltana kolmantena lokakuuta, jona viimeksi kokoonnuimme Ahovaaran koulullemme. Oli poikia yhdeksän ja tyttöjä täysi tusina.

Lauttasalon kaunis Anna
to-illan emäntänä hääri
Anja neidin kanssa määri
jopa Eerokin erään kerran
Mukahansa kääri.

Virraanvarainen oli Eero
Vaikka yleensä aluksi oli kovin vieno.
Tosin tunnelma loppu illan
Kohosi jo kattoon sillan.
Tehtiin sitten koko sakki
Reipas retki, metsiin asti.
Kajautettiin laulun mahtiin
Eero pojan soiton tahtiin
Mökistä, joka keskellä on honkien.

Kiteen kaino Laina
Saa tulkituksi pöytäkirjan aina.

Ei Aatamia ollut seurassamme,
Mutta Eeva oli siellä.
Tullutkin kai Vepsän tieltä
Liekö ollut Tuikkaus tiellä
Kun Seppo karkas autoon sieltä.
Ei tarjonnut Eeva omenoita
Vaan tarjoili hän pakinoita.

Ohjelma jo tuli toinen
Laulu aivan toisen moinen.
Kesän huomisesta
siinä laulettiin.

Kun Anna lauloi altoo
ei tarvinnut siinnä paltoo.
Eero vielä lauloi passoo
Olihan se korkeeta tassoo
kyllä sitä kuunnella passoo.

Kaino Laina kaskuili
ja yhteisesti laulettiin
se sikamainen laulu.

Runon nyt vuoro viintyä tuli
mutt mihin ihmeeseen se runoilija suli
Peuran Anja runoako pelkää
eihän täällä anneta vain selkään.

Lähteestäkin laulettiin
vaikk' juotiin tummaa teetä.
Kakut pullat popsittiin me
suuriin kitoihimme.

Anja aina oiva tyttö
punnitsi nyt tiedot seuran
tuli monta kysymystä jänkää
mut yksi oli aivan vänkää
mistä saaneet huulet punan.
Katsoi pojat tyttöin suita
poikain mieliin ennen muita
huulipuna muistui.
Eero luuli Luojan töitä
järjestäneen siksi
että muisku muhkeampi
sulavampi ennen muita.
Anja sanoi ajan päättyneen
niin tuumaus päättyi lyhyeen.

Pojat voitti pistein viisi
tytöt vuorostansa peri hiisi.

Leikittiin viel sanaleikkii
mut kaunis Anna teetä keitti.

Eero meni juoksun tahtiin, koittamaan
jo tulen mahtii
sakki syöksyi syksy-yöhön
syksy-yöhön synkeähän
kalman kalpeahan.
Kokko räiskyi kipunoitsi
hurjat liekit loiskui
korkealle taivaan kannen alle.
Ympärillä kokon kauniin
luulimme jo noussehemme tähtiin
mutt totuu mieleen muistui
ja vuode lämmin kutsui.

Kiitokset kai emännille
sekä illan isännille
jokainen lie lausunut
pois lähteissänsä sieltä.
Lukija kai arvanneekin
ettei tää ollut Helismaata.
mutt ompa ollut kirjoittaja
aika moinen aasi.
Loppu ja piste.

Iso aasi (Eino Komulainen)